

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2020. február 14. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A testi sértés büntette miatt vádlott ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2019. október 31. napján kelt 26.B.703/2019/24. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott szabadságvesztés büntetésének és közügyektől eltiltásának tartamát egyaránt 7-7 (hét) évre enyhíti.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta letartóztatásban töltött időt.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

- [1] A Fővárosi Törvényszék a 2019. október 31. napján megtartott tárgyaláson kihirdetett 26.B.703/2019/24. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat], és ezért mint többszörös visszaesőt 8 év - fegyházban végrehajtandó - szabadságvesztésre és 8 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Határozott a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, egyúttal a Pesti Központi Kerületi Bíróság 10.B.32936/2015/30. számú ítéletével kiszabott 1 év 2 hónap börtönbüntetés végrehajtása során engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette.
- [2] Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, a bűnügyi költség viseléséről, továbbá a sértett magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította.
- [3] Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést, elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében.
- [4] A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában az elsőfokú ítéleti tényállás megalapozatlanságára hivatkozott.
- [5] Álláspontja az volt, hogy a vádlott az eljárás során mindvégig következetes vallomást tett, mellyel szemben a sértett eltérő, és kiváltképp az ütések számát és az ütést megelőző támadó jellegű kézmozdulatot érintően ellentmondásos vallomásokat tett. Vallomásai között azonban fellelhetők olyan részletek, melyekből egyértelműen arra lehet következtetni, hogy lehetett olyan szituáció, melyben a vádlott feltételezhette a sértett

esetleges támadását.

- [6] E körben utalt a sértett azon tárgyalási vallomására, mely szerint a kezeit felemelve előrehajolva magyarázta a vádlottnak, hogy semmi köze a bőröndje eltűnéséhez. E mozdulatot meglátása szerint a vádlott értékelhette úgy, hogy a sértett őt meg akarja támadni.
- [7] Mivel maga a sértett is úgy nyilatkozott, hogy mindössze néhány másodperc telhetett el a kézmozdulata és az első ütés között, a vádlott védekező jellegű magatartása megfelel a jogos védelmi helyzetben megkívánt azonnaliság követelményének is.
- [8] A sértett szavahihetőségét szerinte nagyban gyengíti, hogy az ütest követően egyes vallomásai szerint az eszméletét veszítette, míg más vallomása szerint mindössze megszéduült, valamint az az életszerűtlen magatartása, hogy fényes nappal, egy emberekkel zsúfolt helyen senkitől sem kért segítséget, és bár állítása szerint fenyegetve érezte magát, mégis a vádlottal tartott még az ütések követően is.
- [9] A tanú1 és a tanú2 tanúk az ügy szempontjából fontos körülményekről érdemi vallomást tenni nem tudtak, az igazságügyi orvosszakértői vélemény pedig mind a vádlott mind a sértett előadása szerint is igazolhatónak tartotta a sértett sérüléseinek keletkezési mechanizmusát. Ez utóbbi szerint tehát nem zárható ki az a vádlotti vallomás, mely szerint a sértetti sérülés-láncolat egyetlen ütestől keletkezhetett.
- [10] Mindezen bizonyítékokból nem lehet kétséget kizáró következtetést vonni a vádlott bűnösségére, a jelentkező bizonytalanságokat a vádlott javára értékelve meglátása szerint megállapítható, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben volt.
- [11] Mindezek alapján elsődleges indítványa az volt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a vádlottat bűncselekmény hiányában mentse fel.
- [12] A bűnösség megállapítása esetére érvelt azzal, hogy bár az elsőfokú bíróság egyetlen enyhítő körülményt sem vélt felfedezni a vádlott oldalán, azonban ezzel szemben a javára értékelendő az időmúlás, továbbá az a tény, hogy a sértettől már a cselekmény elkövetése után nyomban bocsátott kért, és az is, egy kiskorú gyermek tartásához rendszertelenül ugyan, de hozzájárul. Ezek alapján a büntetés enyhítése lehet indokolt.
- [13] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.552/2019/9. számú átiratában a védelmi fellebbezést alaptalannak minősítette.
- [14] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat eljárása során megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, igyekezett tisztázni a terhelt védekezésének alaposságát, e körben azt, hogy a sértett volt-e a tettelegesség kezdeményezője, és így a vádlott jogos védelmi helyzetben volt-e, továbbá, hogy milyen módon történt a sértett bántalmazása, mi volt ennek az indítéka.
- [15] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelés útján döntően megalapozott történeti tényállást állapított meg, az csak kisebb részben, a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjában foglalt okból megalapozatlan.
- [16] A hiányosság kiküszöbölése érdekében kérte a személyi rész kiegészítését azzal, hogy a vádlott szokványos részegség állapotában volt a cselekmény elkövetésekor, továbbá az indokolás 5-6. oldalán rögzítettek alapján azt, miszerint a sértett gesztikulálva próbálta megértetni a vádlottal, hogy nincs köze bőröndje eltűnéséhez, és hogy azt nem tudja neki visszaszerezni.
- [17] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett. Helyesen adott számot arról, hogy miért nem állapítható meg a jogos védelmi helyzet, továbbá azt is

- vizsgálta, hogy a vádlott tanúsított-e olyan magatartás, mely kifejezetten a vagyoni igényének érvényesítését célozta volna, vagyis ezen keresztül más bűncselekmény (az önbíráskodás) megállapítható-e a terhére.
- [18] Utalt arra, hogy a tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, cselekményét törvényesen minősítette és jogilag megfelelőnek indokolta.
- [19] Rámutatott, hogy a büntetés kiszabása során helyesen vette számba az irányadó körülményeket és megfelelő, a cselekmény súlyával is arányban álló büntetést alkalmazott, annak enyhítése nem indokolt, a jogos védelem elvetése miatt pedig a felmentésre irányuló fellebbezése nem vezetett eredményre.
- [20] A terhelt fiatal kora ellenére kifejezetten kedvezőtlen előélettel rendelkezik, ezért megalapozott volt a Btk. 89. § (1) alkalmazása is.
- [21] Mindezek alapján a fellebbezések tanácsülésen történő elbírálása körében azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.
- [22] A védő fenti indítványát követően a vádlott új védőt hatalmazott meg, aki 2020. február 12-én az ítéletétől elterjesztett beadványában a védői perorvoslatot módosított tartalommal, a felmentést célzó indítványt visszavonva kizárólag a tényállás kiegészítése, pontosítása, és enyhítés érdekében tartotta fenn.
- [23] Előadta, hogy álláspontja szerint - jöllehet a jogosultak nem indítványozták - a másodfokú bíróságnak a tényállás megalapozatlanságának kiküszöbölése érdekében hivatalból nyilvános ülést indokolt kitűznie. Az ugyanis szerinte iratellenesen tartalmazza azt, hogy a vádlott kétszer ütötte meg a sértettet, e körben az igazságügyi orvosszakértői véleménnyel összhangban azt szükséges megállapítani, hogy egyszeri alkalommal került sor a sértett megütésére. Minthogy a sérülés helye is ismert, azzal is ki kell egészíteni a tényállást, hogy az ütés a sértett bal halántékára irányult, továbbá, hogy mindössze egy pillanatra veszítette el ennek következtében az eszméletét.
- [24] Utalt arra, hogy bár az ügyészség egyéb részekben a tényállás kiegészítését indítványozta, szerinte arra jogszerűen azért nem jogosult, mert az ítéletet tudomásul vette.
- [25] A büntetés-kiszabási tényezők körében álláspontja szerint az ittas állapotban történő elkövetésre bizonyíték nem áll rendelkezésre - e tekintetben részletesen bemutatta az egyes vallomások, így az a vádlott terhén nem értékelhető, csakúgy, mint a testi sértés elszaporodottsága, mert a rendelkezésre álló statisztikák szerint éppen hogy mérséklődött Budapest területén a hasonló jellegű bűncselekmények aránya.
- [26] Ezzel szemben megítélése szerint enyhítő körülményként kell figyelembe venni a vádlott teljes beismerő vallomását, a helyszínen kinyilvánított bocsánatkérését és megbánását, azt, hogy a pártfogó felügyelet előírásait megtartotta és törekedett rendezett életmód kialakítására, végezetül pedig az időmúlás is a javára írandó.
- [27] Mindezek alapján kérte az ügy nyilvános ülésre utalását, és azon a vádlott meghallgatását, és a kiszabott büntetés lényeges enyhítését.
- [28] A vádlott írásbeli beadványában megbánását hangsúlyozta. Előadta, hogy a cselekmény idején indulatkezelési problémái voltak, mert sokat dolgozott. A történetekért azért hibáztatta magát, hogy ismeretlen emberekkel is tud szórakozni és barátkozni. Kifejtette, hogy változtatni kell az életén, és előbb gondolkodni, csak aztán cselekedni, továbbá ígérte, hogy soha többé ilyet nem fog elkövetni.
- [29] A védelmi - enyhítést célzó - fellebbezések alaposak.

- [30] Még mielőtt a másodfokú bíróság a felülbírálat körében tett megállapításaira rátérne, a főügyészi indítvány és a védői módosított perorvoslat alapján a másodfokú bíróság eljárási formáját érintően az alábbiakat emeli ki.
- [31] Tekintettel arra, hogy a vádlott terhére bejelentett fellebbezés nem volt, és a másodfokú bíróság kioktatását követően sem a vádlott, sem pedig a védő határidőben nem kérte az ügyben nyilvános ülés tartását, az ügyben a Be. 598.§ (2) bekezdés szerinti tanácsülés tartásának feltételei fennálltak. Nyilvános ülés tartására legfeljebb a törvényhely (3) bekezdése alapján, vagyis a másodfokú bíróság hivatalbóli döntésének eredményeképp kerülhetett volna sor.
- [32] Annak szükségességét azonban sem a védői, sem pedig a vádlott beadványában írtak nem vetették fel. A vádlott nyilatkozata beismerésnek - szemben a védői állásponttal - továbbra sem minősül, olyan adatokkal vagy tényekkel pedig nem szolgáltak, amelyek kizárták volna az ügy tanácsülésen történő elbírálását.
- [33] A főügyészség is tanácsülés tartását indítványozta, és e körben a tényállás részbeni megalapozatlanságának a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerinti - vagyis az iratok tartalma alapján történő - kiegészítését.
- [34] Erre azonban a kérdéses eljárási formában törvényi lehetőség nincs még akkor sem, ha a kért kiegészítések az egyébként megalapozott ítéleti tényállás érdemét nem befolyásolják.
- [35] Ez következik a Be.591.§ (2), 598.§ (2) és 599.§ (2) bekezdésének egybevetéséből. Ha az ítélet ellen eleve korlátozott tartalmú (Be. 583.§ (2) bek.) fellebbezés került bejelentésre, a megalapozottság eleve nem vizsgálható, ha pedig csak a vádlott javára van (teljes körű felülbírálatot eredményező) joghatályos fellebbezés, az tanácsülésen csak a tényállás teljes megalapozottsága esetében bírálható felül érdemben. A tényállás esetleges megalapozatlansága az iratok tartalma alapján kizárólag nyilvános ülésen küszöbölhető ki, mert a Be. ezen eljárási formánál ad erre kifejezett törvényi felhatalmazást.
- [36] Mivel a főügyészség által kért tényállás-kiegészítésnek tehát az eljárási formára tett indítvány mellett nem volt helye, és a másodfokú bíróság nem találta lényeges kérdésekben megalapozatlannak a tényállást, az ügyet a Be. 598.§ (2) bekezdése szerinti tanácsülésen bírálta el.
- [37] Függetlenül attól, hogy a védelem felmentést már nem indítványozott, a tényállást továbbra is sérelmezte. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a Be. 590.§ (2) bekezdése alapján a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta.
- [38] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le.
- [39] A Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzített tényállás tisztázási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, e körben a bizonyítást érintő szabályok szerint járt el.
- [40] Az okiratokat - ideértve az annak minősülő fényképfelvételeket is, és az egyéb iratokat - az sms és a Messenger alkalmazáson keresztül üzenetváltásokat tárgyalás anyagává tette, az igazságügyi orvosszakértői véleményt hasonlóképpen ismertette.

- [41] A vádlott előéleti adatait [Be. 561. § (3) bekezdés b) pont] a többszörös visszaesői minőség megalapozottsága érdekében annyiban szükséges kiegészíteni, hogy a vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 26.B.X.28.380/2008/14. számú, 2009. január 20. napján jogerőre emelkedett ítéletével lopás vétsége és kábítószerrel visszaélés vétsége miatt 9 hónap fogházbüntetésre ítélte, a 4. pont alatti bűncselekmény elkövetési ideje pedig 2009. július 25.
- [42] A tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibáktól, az a vádlottak tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű és törvényes mérlegelésén alapul, így a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.
- [43] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét példás alapossággal, minden lényeges körülményre kiterjedően teljesítette. Számot adott valamennyi bizonyítékról és ezen belül arról is, hogy mely bizonyítékot milyen okból fogadott el, melyeket miért vetett el.
- [44] Ennek keretében azt az elsőfokú bíróság is rögzítette, hogy a vádlott lényegét tekintve azonosan adta elő a történeteket, ebben tehát álláspontja azonos volt a védőével, éppen csak azt a további bizonyítékokkal egybevetve nem látta elfogadhatónak.
- [45] Jóllehet, a védő második fellebbezési beadványában a felmentésre irányuló perorvoslatát már nem tartotta fenn, a vádlott eljárásban előterjesztett védekezése nem változott, azt a beadványában vissza nem vonta. Márpedig ennek két lényeges eleme volt, nevezetesen, hogy csak egyszer ütött, és ráadásul önvédelemből.
- [46] Igaz ugyan, hogy az igazságügyi orvosszakértő véleménye szerint a sértett sérüléseinek keletkezési mechanizmusa mind a vádlott, mind pedig a sértett vallomása alapján valószínűsíthető volt, annak eldöntése, hogy ezek közül melyik képezheti tényállás alapját is, a bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének függvénye.
- [47] Ebben a védői, részben az iratokkal összhangban nem álló, részben pedig téves következtetéseken nyugvó érvelés ellenében a másodfokú bíróság a törvényszék - sértetti vallomás, és az azzal összhangban álló további bizonyítékok elfogadásán alapuló - álláspontját osztotta.
- [48] Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a sértettet szavahihetőnek, ugyanis a lényeges elemek tekintetében mindvégig következetes és logikus vallomást tett. A vele történetekről beszámolt a tanúl-nek, aki ekként közvetetten a sértetti előadás hitelességét erősítette. Az elsőfokú bíróság kitért a két tanú közti azon látszólagos ellentmondásnak a feloldására is, hogy kétszeri avagy háromszori ütésre került-e sor (ítélet 8. oldal utolsó bekezdés), helyesen ismerve fel a vallomások lényegi elemét, azaz azt, hogy a többszöri ütésen volt mindkét tanú esetén a hangsúly, amely ily módon eleve ellentétben állt a vádlott vallomásával. Ezen túlmenően pedig a sértetti következetes, és a tanúl, valamint az orvosszakértői vélemény által sem gyengített vallomását tárgyyszerűen fogadta el.
- [49] A tanúl egyúttal közvetlenül is lényeges bizonyítékokat szolgáltatott, mégpedig azáltal, hogy a történetek után még a helyszínen a vádlottal is találkozott, aki egyrészt elismerte, hogy ő bántalmazta a sértettet, de „azt már megbánta”, továbbá, hogy a vádlott a kérdésére azt mondta, hogy „indulatból hamarabb eljár a keze”. Ennek több szempontból is nagy jelentősége van, hiszen túl azon, hogy a vádlott más előtt is bevallotta a tettét, egyáltalán nem hivatkozott a sértett támadására, így tehát arra, hogy önvédelemből cselekedett volna, sőt, indulati jellegű bántalmazásról beszélt, amely a jogos védelemtől lényegesen eltérő szituációra utal.
- [50] Az elsőfokú bíróság ezt meghaladóan is minden oldalról megvizsgálta, hogy a vádlott lehetett-e valós vagy vélt jogos védelmi helyzetben, és logikus, meggyőző indokát adta

annak, hogy a vádlott vallomása e tekintetben milyen fontos hiányosságokban szenvedett, és ezzel szemben miért a sértett vallomása volt hitelesebb, továbbá, hogy miért is nem gondolhatta a vádlott a sértett kézmozdulatait támadásnak.

- [51] A sértett által a tárgyaláson is bemutatott, a metakommunikáció mozgásban megnyilvánuló közismert jele (az arc magasságába emelt, tenyérrel saját maga felé fordított kézfej ütemes mozgatása) a megértetés szándékának félreérthetetlen közlése. Ezt még véletlenül sem lehet támadó jellegű mozdulatnak érzékelni, különösen nem - mint azt az elsőfokú bíróság is kiemelte - az adott verbális kommunikációs környezetben, ahol is a sértett volt alárendelt, védekező helyzetben (azáltal, hogy őt a vádlott bűncselekménnyel gyanúsította, és hazugnak tartva folyamatosan számonkérte).
- [52] A törvényszék - helyeselhető módon - foglalkozott azzal a kérdéssel is, hogy a vádlott erőszakos magatartása a jogosnak vélt vagyoni igényének kielégítését szolgálta-e (vagyis a testi sértés mellett kimeríthette-e az önbíráskodás büntetét is), és azt is maradéktalanul helytálló magyarázat mellett vetette el.
- [53] Mindezért a másodfokú bíróság a kifogástalan elsőbírői mérlegelést mindenben osztotta, márpedig abból a vádlott - valójában csak vélt - jogos védelmi helyzetre történő hivatkozásának alogatalsága is egyértelműen következik.
- [54] A tényállásból ezért okszerűen csak és kizárólag a vádlott bűnössége a helyes jogi konklúzió, amit az elsőfokú bíróság megfelelően le is vont.
- [55] A sértett sérüléseit az objektív, természettudományos alapokon nyugvó igazságügyi orvosszakértői vélemény igazolta. Minthogy ezek közül az agyhártyán kívüli vérzés közvetlenül is, a további három fejsérülés pedig közvetetten életveszélyesnek minősül, az eredmény kétségkívül bekövetkezett.
- [56] Az, hogy a vádlott egyenes szándéka a testi sértésre kiterjedt, aligha vitás, az elsőfokú bíróság azonban adós maradt annak magyarázatával, hogy az eredmény tekintetében a vádlott tudattartalmára milyen következtetést lehet vonni.
- [57] Ezért a vádlott terhére helyesen megállapított testi épség elleni cselekmény vonatkozásában a másodfokú bíróság a jogi indokolást az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozatban kifejtettekre is utalással azzal egészíti ki, hogy a célzott testtájékra, az alkalmazott erő nagyságára, az ütések gyors ismétlésére figyelemmel az életveszélyes eredmény okozására irányuló eshetőleges szándék állapítható meg. Ezért a vádlott az elsőfokú bíróság által törvényesen megállapított testi sértés minősített esetéért tartozik felelősséggel.
- [58] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt feltárta, az mindössze annyiban szorul kiegészítésre, hogy a fentiek értelmében a vádlott javára enyhítő körülmény - kisebb nyomatékkal -, hogy az életveszélyes sérülés okozásában eshetőleges szándék terhelte.
- [59] Osztotta a másodfokú bíróság a védői érvelést abban, hogy az ittas állapotban történő elkövetés ténybeli alapja hiányzik. A vádlott csak a napokkal korábbi előzmény során volt ittas állapotban, arra, hogy a bántalmazáskor is alkoholt fogyasztott volna, az elsőfokú bíróság - a rendelkezésre álló kétséget kizáró bizonyítékok hiányában - helytállóan nem állapított meg tényeket. Ezért e körülményt a súlyosító tényezők köréből mellőzni kellett.

- [60] Ugyanakkor a védelmi fellebbezésre is figyelemmel utal arra a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság kellő, és az 56/2007. BK véleménynel is összhangban álló magyarázat mellett vetette el az időmúlás, a kiskorú gyermek tartásához való hozzájárulás és a megbánás vádlott oldalán történő értékelhetőségét.
- [61] Enyhítő körülmény, ha az elkövetőnek tartásra, illetve nevelésre szoruló hozzátartozói vannak, ez azonban nem vehető figyelembe annak javára, aki gondoskodási kötelességét nem teljesíti. A rendszertelen hozzájárulás a kötelesség nem teljesítésével egyenértékű.
- [62] A bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás tekinthető enyhítő körülménynak, mert ez esetben lehet a megbánásnak valódi értéket és komolyságot tulajdonítani. Ezzel szemben a vádlott jogos védelemre alapított - elfogadhatatlan - védekezése beismerésnek sem minősül, az a körülmény pedig, hogy a helyszínen ugyan bánta, de a bíróság előtt voltaképpen tagadta a bűnösségét, továbbá a másodfokú bíróság előtt előterjesztett beadványa a büntetőeljárásban is értékelhető hatással ilyen körülmények között nem bír.
- [63] A vádlott többszörös visszaesői minőségének megállapítása - a másodfokú bíróság által kiegészített - elítélési adatok alapján pontos és törvényes volt.
- [64] A vádlott esetében, aki konzekvensen szembehelyezkedik a társadalmi együttélési szabályokkal, és akit a feltételes szabadság hatálya alatti elkövetésből következően még a legsúlyosabb büntetés, és a feltételes szabadság kivételes kedvezménye sem tartott vissza attól, hogy ezúttal - immár szintén nem először - személy elleni erőszakos, kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekményt kövessen el, szigorú szabadságvesztés kiszabása volt indokolt.
- [65] A Btk. 89.§ (1) és (2) bekezdése szerint számítandó 2 évtől 12 évig terjedő szabadságvesztési tételkeret között az elsőfokú bíróság által megválasztott, a büntetési középértéket meghaladó tartamú szabadságvesztés azonban másodfokú bíróság álláspontja szerint kissé eltúlzott, ezért - ennyiben osztva a védelmi perorvoslatokat - azt 7 évre enyhítette.
- [66] A közügyektől eltiltás alkalmazása szintén helyes és törvényes volt, annak tartamát a másodfokú bíróság a szabadságvesztéshez igazodóan mérsékelte.
- [67] A szabadságvesztés végrehajtási fokozata, valamint a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének törvény kötelező rendelkezésén alapuló kizárása, és a hasonlóképpen a korábbi szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadság megszüntetése helyes és jogszerű volt.
- [68] Az őrizet és letartóztatás beszámítására, valamint bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések a pontosan megjelölt jogszabályi hivatkozásokkal összhangban álltak.
- [69] Helyes volt a sértett által előterjesztett, deösszepszerűségében meg nem jelölt, és egyéb tekintetben is hiányos, ezért a büntetőeljárás kereteiben érdemben el nem bírálható polgári jogi igény érvényesítésének egyéb törvényes útra utasítása is.
- [70] Mindezek alapján az ítéletábra a Be. 598. § (2) bekezdése szerinti tanácsülésen az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606.§ (1) bekezdése értelmében a büntetést érintően a rendelkező rész szerint megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[71] A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta letartóztatásban töltött idő további beszámításáról a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján határozott.

, 2020. február 14.

. Magócsi István sk
sk.,
a tanács elnöke

dr. Borbás Virág Bernadett sk.
előadó bíró

Barabásné dr. Birinyi Andrea
bíró

A Fővárosi Törvényszék 26.B.703/2019/24. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.313/2019/12. számú végzése folytán 2020. február 14. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2020. február 14.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke